

решителностъ на вързанъ въ вериги Прометей, и въ грохота на неговата речъ избухва тежко патосътъ на проклятието. Когато слънцето залъзва въ червено задъ начупенитѣ силуети на фабричнитѣ постройки и геометрически правилнитѣ мрежи на елеваторитѣ се гравиратъ виолетови въ тъмното злато на хоризонтитѣ, единъ последенъ огненъ лжчъ обвива въ ореола на мъченичество желъзното му и гнѣвно чело на истуканъ, въздавайки му така последния даръ на слава и светостъ.

Ала той знае да бжде и гаменъ, хитъръ, капризенъ и деликатенъ, легналъ по коремъ върху дългитѣ рамки на автомобиля и пронизвайки пространството съ вихъра на своя устремъ. Той се забавлява съ стръмнинитѣ и ги изкачва на единъ дъхъ — лекъ и палавъ — шеметно префучава презъ просторитѣ, задавено се киска въ закачлива ирония, комично избухва въ грохотъ, размивайки самъ себе си съ хилядитѣ си дяволии и най-сетне свое-нравно се изтѣга неподвиженъ и преструва на уморенъ. Любимецъ, глезенъ и галенъ, той очарова и отчайва всички, които го познаватъ, съ капризната си воля, съ тънкитѣ си пропорционални членове и съ стройната елегантностъ на сжщество отъ висша раса, сякашъ благородно, умно и весело животно, за което животътъ е вѣченъ празникъ отъ шег.

И скритъ задъ хилядитѣ си метаморфози на универсално сжщество, властитель и робъ, герой и шутъ, моторътъ, вѣчниятъ моторъ, вѣчниятъ символъ и въплотение на труда, победителътъ на не-